

Ecourile Clipei

Ana-Maria Nagurnea

cl. a X-a, Liceul Teoretic „Mitropolit Nestor Vornicescu”, com. Lozova, r. Strășeni

Chiar dacă la nivel de textură a limbajului expresia poetică este una brută, „scorțoasă”, la nivel ideatic, poemul „Exemplul tău” se remarcă prin ținută etică în cheie biblică: dreptatea este doar la Dumnezeu, prin propriul exemplu de a fi putem schimba oamenii care ne înconjoară, iar în definitiv, lumea. În poezia „Tristețe” mizezi pe jocul rimelor, pe alocuri foarte reușite, de o cantabilitate aparte (dacă e să fac abstracție de inconsecvența timpurilor și a planurilor/spațiilor poetice): Vântul bate în ferestre închise,/ Amarul îmi alungă puținele vise,/ Noiane de frunze cad în țărână,/ Puținele-mi stele mi se îneacă-n fântână. În meditațiile pe care le „torci” în voie vizavi de esența și sensul muzicii, pe alocuri, te apropii de înălțimile gândirii cioraniene în acest sens: Muzica nu este muntele măreț care se înalță ca Ceahlăul deasupra culmilor dimprejur. Ea este muntele care izburnește spre cer din câmpia plată, atingând oglinda sufletului nostru. (...) Înălțimea, vastitatea și adâncimea sunt principalele trăsături care o caracterizează. Ar fi nevoie să-ți structurezi meditațiile în eseuri (eseul presupunând o arhitectonică mai elaborată, care te-ar ajuta să-ți structurezi gândurile). Iar poezia... – mai multă poezie, chiar și ca exercițiu.

Alice

Carrie

Natalia Predeus

cl. a X-a, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, or. Sângerei

Poezia nu se scandează de pe baricade și nici nu se mai redactează în cheie patriotardă, de tribună. Scopul ei este să ajungă la cititor provocându-i vibrații de cuget, de simțire. Iar drumul până la a găsi/a deschide aceste căi dintre text și cititor, astfel ca reacția acestuia să fie cea scontată, trece prin bibliotecă.

Ecaterina Grăjdieru

cl. a XI-a, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, or. Sângerei

Dureros subiectul despre care scrii – cel al înstrăinării: Plecăm de-aici pentru avere (...)/ Și-apoi hulim acest pământ; Patria este ceea ce poartă fiecare în inima sa,/ Fără ca s-o ia drept povară, dar dacă nu aș ști vârsta ta reală, aș rămâne cu gândul/impresia că versurile sunt semnate de un bătrân încărunit de ani, de viață și „incremenit” în forme de sensibilitate ale unui timp apus. Îți recomand să citești două piese de teatru zguduitoare (care abordează același subiect, apărute la Editura Cartier): „În container” (Constantin Cheianu) și „Oameni ai nimănui” (Dumitru Crudu) – lecturi care ar putea să-ți lărgească viziunea asupra acestei trame în masă, în Republica Moldova și, respectiv, orizontul de percepere. Ținem legătura. Prin poeziile pe care urmează să le scrii.

Din cele mai frumoase scrisori...

Alina Tcaci

cl. a XII-a, Liceul Teoretic „B.P. Hasdeu”, or. Drochia

(...) Poezia? Nu știu..., poezia e ceva ce îmi permite să mă înțeleg pe mine însămi. Scriu, dar nu permanent. Nu caut idei care ar putea să mă inspire și nici nu le aștept. Ele singure mă găsesc, câteodată chiar și la banala oră de matematică, mă cuprind și nu îmi permit să respir. Atunci încep a scrie până nu simt că din acea emoție suculentă, interioară nu mai rămâne nimic.

Rubrică îngrijită de Aurelia Borzin